

Arrest

**nr. 333 781 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANGENECHTEN
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, van Colombiaanse nationaliteit, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 november 2022.

Op 8 januari 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 31 januari 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in Armenia, departement Quindio. Als kind wisselde u geregeld van woonplaats tussen Armenia en Cali. Als u vier jaar oud was, is uw vader verdwenen na dreigingen. U heeft nooit meer iets van hem vernomen. Sinds u negentien jaar oud was, woonde u in het dorp El Carmen de Atrato te Choco, waar u verbleef tot uw definitief vertrek uit Colombia.

U was reeds elf maanden actief in de landbouw en teelde uw eigen tomaten op een stuk grond dat u huurde. In het begin van de maand oktober 2022 werd u benaderd tijdens het werk door twee leden van een paramilitaire groepering. Ze bedreigden u en eisten dat u per maand twee miljoen peso's afpersingsgeld moest betalen. U antwoordde hen niet van dit geld te kunnen voorzien, waarna een pistool op u gericht werd en vervolgens dreigden de twee mannen u te vermoorden. U kreeg nog twee weken de tijd om het geld te verzamelen, waarna de twee personen weggingen met uw motor.

Na de feiten keerde u meteen terug naar uw dorp. U was angstig en besloot alles tegen uw toenmalige vriendin te vertellen. Nadien reisde u door naar Armenia, waar uw tante verblijft. U leefde er één week ondergedoken en diende een klacht in tegen uw belagers. Vervolgens contacteerde uw tante haar zus in België en besloot u ongeveer een maand na de feiten Colombia definitief te verlaten.

U reisde legaal per vliegtuig op elf november 2022 van Colombia, via Spanje naar België. U kwam aan op dertien november 2022 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 november 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, vliegtuigtickets, een klachtenbrief bij de politie, de geboorteakte van uw vader, de verklaring van uw oma betreffende de vermissing van uw vader en een klacht hieromtrent.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

U maakte op basis van onderstaande elementen de door u aangehaalde persoonlijke problemen in Colombia niet aannemelijk, zodat er geen sprake is van een vrees voor vervolging bij terugkeer.

- U heeft **een zeer beperkte kennis** over wie u precies vreest. U verklaart dat het gaat om ‘groeperingen in Colombia’, waaronder Clan del Golfo de meest gekende is. U bent tijdens het persoonlijk onderhoud verschillende keren gevraagd om te concretiseren welke mensen of groepering u precies bedreigt, maar u bent hiertoe niet in staat (CGVS, p.9-11). Het is niet geloofwaardig dat u zegt voor uw leven te vrezen, maar dat u zich op geen enkele manier informeert over wie de actor van vervolging is.

- Het is **niet plausibel** dat u veronderstelt dat de bende u tien maanden in de gaten hield tot u vruchten produceerde en u vervolgens afperste, aangezien u verklaart dit niet zeker te zijn. Evenmin laat u enig bewijs na (CGVS, p.10).

- Het voorgehouden ontmoetingsmoment met uw twee belagers is **ongeloofwaardig**. Uw relaas is **tegenstrijdig** met de documenten die u zelf voorlegt. In de klachtenbrief wordt namelijk beschreven dat enkele mannen langskwamen, u bedreigden en weer vertrokken met uw motor. Nadien hielp u de mannen met ‘de zaak’ en brachten ze uw motor terug. Daarentegen verklaart u op het CGVS dat uw motor gestolen werd, u meteen vertrok en de mannen, noch uw motor ooit terugzag. Dat uw verklaringen over de feiten niet in lijn liggen met de klachtenbrief uit Colombia, ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgedane gebeurtenissen (GVS, p.8,13).

- Het is **onaannemelijk** dat uw belagers twee weken na de afpersing terug zouden komen, maar u zich hierover desondanks nooit meer heeft geïnformeerd bij uw verhuurders van de landbouwgrond met wie u nog contact heeft. Dat u naliet dit te doen omwille van vermoedens van samenwerkingen tussen de eigenaar en de bendes, is niet aangetoond. Het argument dat u er niets meer mee te maken zou hebben, maar u wel nog contact opnam betreffende uw gewassen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw zogenoemde problemen met groeperingen in Colombia (CGVS, p.14-15).

- Het is **onlogisch** dat u een klacht indient bij de politie, maar het resultaat hiervan niet afwacht, noch zich informeert naar het vervolg van deze procedure.

- Het is **onlogisch** dat u nog één maand in Colombia kon verblijven zonder verdere problemen te kennen met uw belagers, terwijl u twee weken de tijd had om het afpersingsgeld te betalen. U gevraagd waarom u overtuigd bent vermoord te worden bij terugkeer, stelt u bang te zijn dat hetzelfde opnieuw zal gebeuren en verwijst daarbij naar de situatie van andere mensen. Uit niets blijkt dat u gevaar zou lopen voor het niet betalen van het afpersingsgeld (CGVS, p.8,13-14).

- Het is **niet plausibel** dat u meteen na één verbale dreiging besloot om het land definitief te verlaten, zeker gezien u verklaart nog een maand in Colombia te hebben verbleven zonder verdere gevolgen (CGVS, p.14).

De overige ingediende documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen in positieve zin.

- Uw paspoort, identiteitskaart en vliegtuigtickets verwijzen louter naar uw nationaliteit en identiteit.

- De geboorteakte van uw vader, de verklaring van uw oma betreffende de vermissing van uw vader en een klacht hieromtrent houden geen verband met uw vluchtaanleiding. Deze documenten hebben namelijk niets te maken met uw vrees voor vervolging en zetten bijgevolg geen kracht bij uw asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), de rechten van verdediging en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Hij stelt dat de analyse van de commissaris-generaal onjuist is, geen rekening houdt met de specifieke situatie in Colombia en onvoldoende rekening houdt met het belang van de subjectieve vrees als aanwijzing van het gegronde karakter van zijn verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft zijn zeer beperkte kennis over wie hij precies vreest, werpt verzoeker op dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had begrepen dat hem gevraagd werd om zijn belagers te identificeren en dus hun namen te geven. Aangezien hij hun namen niet kende, dacht hij het antwoord op deze vraag schuldig te moeten blijven. Hij weet echter zeker dat zijn belagers bij de Clan del Golfo horen, daar deze groepering de macht heeft in Chocó. Dit is wat hij achteraf begreep. Op het moment dat hij bedreigd werd, wist hij echter niet precies tot welke groepering deze mannen behoorden. Zijn verklaringen over de sterke aanwezigheid van de Clan del Golfo komen volledig overeen met de beschikbare landeninformatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Colombia*, juni 2024). Deze informatie verklaart eveneens waarom het voor de verzoeker niet eenvoudig was om te weten tot welke groepering zijn belagers behoorden of wie hem precies afperste. Volgens de interactieve kaart van de ngo PARES is de Clan del Golfo inderdaad sterk aanwezig in El Carmen de Atrato (net als de ELN overigens).

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet plausibel is dat verzoeker veronderstelt dat de bende hem reeds tien maanden in de gaten hield tot hij vruchten produceerde en hem vervolgens afperste, werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal er een onjuist beeld van de situatie op nahoudt. De bendes observeren iedereen die een zaak of winkel heeft in de buurt. Het afpersen van lokale handelaars en ondernemers is immers hun verdienmodel. Uiteraard houden ze iedereen in de gaten. Het zou geen steek houden indien ze de verzoeker lastig zouden vallen nog voor hij kon oogsten, en dus nog voor hij tomaten kon verkopen en zijn zaak geld zou opleveren. Het is dan ook, volgens verzoeker, zeer logisch dat ze hem kwamen afpersen en bedreigen zodra hij effectief tomaten had en geld begon te verdienen. Zijn verklaringen komen bovendien opnieuw overeen met de beschikbare landeninformatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Colombia*, juni 2024). Zijn verklaringen dat hij het slachtoffer werd van afpersing in een gebied waar de Clan del Golfo zeer sterk aanwezig is, zijn aldus wel degelijk aannemelijk.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het ontmoetingsmoment met zijn twee belagers tegenstrijdig is met de neergelegde klachtenbrief, werpt verzoeker op dat de voorgehouden inhoud van de klachtenbrief, zoals beschreven in de bestreden beslissing, niet overeenkomt met wat er werkelijk in geschreven staat. Nergens in de klachtenbrief staat dat verzoeker de mannen hielp met de zaak, noch dat ze zijn motor teruggaven. Integendeel, er staat in dat ze verzoekers motor meenamen en dat ze hem zouden teruggeven zodra hij zou meewerken.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het onaannemelijk is dat verzoeker zich nooit heeft geïnformeerd bij de verhuurders van de landbouwgrond of zijn belagers effectief twee weken na de afpersing zijn teruggekeerd, werpt verzoeker opnieuw op dat de commissaris-generaal een onjuist beeld heeft gevormd van zijn situatie. De zone waar hij werkte, was een zéér rurale landbouwzone. In de wijde omgeving lagen alleen maar landbouwgronden, geen huizen. De verzoeker wist wel waar de verhuurder van de landbouwgrond woonachtig was. Hij wist ook dat hij langs de tomatenvelden zou moeten passeren indien hij naar de stedelijke zone van de regio wilde gaan. Verzoeker, die net zijn hele spaargeld had geïnvesteerd in zijn tomatenvelden, vroeg om die reden wel of er uiteindelijk iemand overgegaan was tot het oogsten van de laatste tomaten. Zoals verzoeker ook aangaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud, vraagt hij zich inmiddels af of de verhuurder van de velden misschien niet onder één hoedje speelde met de bende. Het is goed mogelijk dat hij hen informatie doorspeelde om zelf onder de hoge 'belasting' van de bende onderuit te komen. Zelfs indien verzoeker contact opgenomen zou hebben met de verhuurder, weet hij dat deze niet zou kunnen zeggen of zijn belagers twee weken later teruggekomen waren of niet, gelet op de afgelegen locatie van de velden.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het onlogisch is dat verzoeker een klacht indiende bij de politie maar het resultaat hiervan niet afwachtte, verwijst verzoeker naar zijn familiegeschiedenis. Zijn vader verdween immers nadat hij bedreigd werd door een gewapende groepering. Dit heeft een belangrijke impact nagelaten op verzoeker die nog een klein kind was op het moment van de verdwijning van zijn vader (vier jaar oud). In zijn familie hoorde hij dus steeds dat de politie niet kan helpen en dat de gewapende groeperingen de touwtjes in handen hebben. Verzoeker heeft geen vertrouwen in de Colombiaanse politie. Het constant vragen om nieuws inzake zijn klacht bij de politie zou niets hebben uitgehaald. Bovendien is er binnen de Colombiaanse veiligheidsdiensten veel corruptie en kan niet worden uitgesloten dat de Clan del Golfo op de hoogte werd gebracht van het gegeven dat hij klacht indiende. Verzoeker citeert verschillende

passages uit de beschikbare landeninformatie om aan te tonen dat hij geen beroep kan doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten. Gelet op zijn eigen ervaringen en gelet op de beperkte mogelijkheden van de Colombiaanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen bendegeweld, kan verzoeker aldus niet worden verweten het resultaat van de door hem ingediende klacht niet afgewacht te hebben.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het onlogisch is dat verzoeker nog één maand in Colombia kon blijven zonder verdere problemen te kennen met zijn belagers, terwijl hij twee weken de tijd had gekregen om het afpersingsgeld te betalen, wijst verzoeker erop dat Armenia op negen uur afstand van El Carmen de Atrato ligt, wat ook voor de Clan del Golfo een aanzienlijke afstand is. Eenmaal aangekomen in Armenia, verliet verzoeker het huis niet. Hij bleef er zolang als strikt noodzakelijk was om het geld bijeen te verzamelen om naar België te kunnen vertrekken. Dat hij gedurende één maand de Clan del Golfo wist te ontwijken, wil echter niet zeggen dat zijn ballingschap in het huis in Armenia een duurzame oplossing was.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet plausibel is dat verzoeker meteen na één verbale dreiging besloot om het land definitief te verlaten, wijst verzoeker er opnieuw op dat zijn handelen, bewust of onbewust, geleid wordt door wat zijn vader overkwam in het jaar 2000. Zijn vader werd ook slechts één keer bedreigd en verdween toen plotsklaps. Vijfentwintig jaar later is er nog steeds geen enkel nieuws over hem. Verzoeker kent ook de modus operandi van de gewapende groeperingen: één keer komt men er vanaf met een waarschuwing, maar geen twee keer. De tweede keer wordt er meteen actie ondernomen. Verzoeker wilde niet afwachten waartoe de Clan del Golfo in staat zou zijn indien ze terugkwamen en verzoeker nog steeds niet met hen zou willen/kunnen samenwerken.

Verzoeker besluit dat zijn verklaringen op verschillende punten onjuist werden begrepen of zelfs vervormd door het CGVS en er een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd. Hij stelt dat zijn verklaringen wel degelijk coherent zijn en overeenkomen met de door hem neergelegde documenten en de beschikbare landeninformatie betreffende de (on)mogelijkheid om zich effectief op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten te beroepen. Hij meent dat de commissaris-generaal is overgegaan tot een uiterst subjectieve beoordeling van zijn relaas. Hij stelt dat zijn verklaringen wel overeenkomen met de beschikbare landeninformatie over de organisatie en de modus operandi van gewapende groeperingen, en de beperkte beschermingsmogelijkheden van de Colombiaanse autoriteiten.

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen actueel en nauwkeurig onderzoek heeft verricht naar de veiligheidssituatie in Colombia en citeert uit de *COI Focus Colombia: veiligheidssituatie* van 20 november 2023 en uit het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van juni 2024. Hij stelt dat het aantal ontvoeringen/gedwongen verdwijningen van burgers bijna verdubbeld is in 2023, in vergelijking met 2022, en dat in het departement Quindio waaruit hij afkomstig is, verschillende gewapende groeperingen en bendes actief zijn en er regelmatig gewelddadige incidenten plaatsvinden. Zijn problemen deden zich voor in Chocó, een zone die door de ngo Fundación para la Paz (FIP) als rood en geel wordt aangemerkt, wat wijst op een aanzienlijke tot hoge intensiteit van geweld. Verzoeker werpt verder nog op dat er in deze context ook rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden die het risico om het slachtoffer te worden van ernstige schade door deze gewapende groepering verhogen, meer bepaald de problemen die hij heeft ondervonden met de Clan del Golfo omwille van zijn beroepsactiviteit en het feit dat hij in Europa is gaan wonen waardoor het – weliswaar ongegronde – geloof in een gunstige financiële situatie wordt versterkt en bijgevolg het risico op afpersing toeneemt. Verzoeker meent dat de combinatie van deze twee elementen het risico op ernstige schade zeer waarschijnlijk maakt. Tenslotte wijst verzoeker nog op de humanitaire situatie in Colombia en citeert hiervoor uit het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van juni 2024.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen en aanvullende nota

3.1. Op 27 februari 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, een nota met opmerkingen over waarin wordt ingegaan op het middel aangevoerd in het verzoekschrift en wordt geconcludeerd dat dit niet gegrond zijn.

3.2. Op 9 mei 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin gerefereerd wordt aan het volgende rapport (met verwijzing naar weblink): *COI Focus Colombia: veiligheidssituatie* van 10 april 2025.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker geeft niet aan welke bepaling van artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, specifiek door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd. De procedure voor het CGVS is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

5.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij bedreigd en afgeperst werd door een paramilitaire groepering. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.4.2. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing besloten dat de door verzoeker aangehaalde persoonlijke problemen in Colombia niet aannemelijk zijn op basis van volgende vaststellingen:

- (i) Verzoeker heeft slechts een zeer beperkte kennis over wie hij precies vreest; Hij verklaart dat het gaat om 'groeperingen in Colombia', waaronder Clan del Golfo de meest gekende is. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd hem verschillende keren gevraagd om te concretiseren welke mensen of groepering hem precies bedreigen maar hij was hiertoe niet in staat. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zegt voor zijn leven te vrezen maar dat hij zich op geen enkele manier informeert over wie de actor van vervolging is;
- (ii) Het is niet plausibel dat verzoeker veronderstelt dat de bende hem reeds tien maanden in de gaten hield tot hij vruchten produceerde en hem vervolgens afperste;
- (iii) Het ontmoetingsmoment met zijn twee belagers is ongeloofwaardig en tegenstrijdig met de door verzoeker neergelegde klachtenbrief;
- (iv) Het is niet aannemelijk dat verzoeker zich nooit heeft geïnformeerd bij de verhuurders van de landbouwgrond of zijn belagers effectief twee weken na de afpersing zijn teruggekeerd; Dat verzoeker naliet dit te doen omwille van vermoedens van samenwerking tussen de eigenaar en de bendes, is niet aangetoond. Het argument dat verzoeker er niets meer mee te maken wou hebben maar wel nog contact opnam betreffende zijn gewassen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met groeperingen in Colombia;
- (v) Het is niet logisch dat verzoeker een klacht indient bij de politie maar het resultaat hiervan niet afwacht, noch zich informeert naar het vervolg van deze procedure;
- (vi) Het is niet logisch dat verzoeker nog één maand in Colombia kon verblijven zonder verdere problemen te kennen met zijn belagers terwijl hij twee weken de tijd had om het afpersingsgeld te betalen;
- (vii) Het is niet plausibel dat verzoeker meteen na één verbale bedreiging besloot om het land definitief te verlaten, zeker gezien hij verklaart nog een maand in Colombia te hebben verbleven zonder verdere gevolgen;
- (viii) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen waar hij echter, zoals hierna volgt, niet in slaagt.

5.4.3. Wat betreft verzoekers zeer beperkte kennis over wie hij precies vreest, merkt de Raad op dat verzoeker dit via post factum verklaringen en post factum verwijzingen naar algemene landeninformatie tracht te verklaren of te verschonen. Dit is geenszins een dienstig verweer en kan verzoekers aanvankelijk vastgestelde zeer beperkte kennis over wie hij precies vreest niet rechtzetten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoeker verschillende keren werd gevraagd om te concretiseren welke mensen of groepering hem precies bedreigden maar hij was hiertoe niet in staat. Er werd hem echter nergens gevraagd zijn belagers bij naam te identificeren (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud, p. 9-11). De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker verklaart voor zijn leven te vrezen maar zich op geen enkele manier informeerde over wie de actor van vervolging is.

5.4.4. Wat betreft de overige niet plausible elementen van zijn vluchtrelaas, met name dat het niet plausibel is dat verzoeker veronderstelt dat de bende hem reeds tien maanden in de gaten hield tot hij vruchten produceerde en hem vervolgens afperste, dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich nooit heeft geïnformeerd bij de verhuurders van de landbouwgrond of zijn belagers effectief twee weken na de afpersing zijn teruggekeerd, dat het niet logisch is dat verzoeker een klacht indient bij de politie maar het resultaat hiervan niet afwacht, noch zich informeert naar het vervolg van deze procedure, dat het niet logisch is dat verzoeker nog één maand in Colombia kon verblijven zonder verdere problemen te kennen met zijn belagers en dat het niet plausibel is dat verzoeker meteen na één verbale bedreiging besloot om het land definitief te verlaten, merkt de Raad op dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het louter poneren van een vrees, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal via post factum verklaringen en verwijzingen naar algemene landeninformatie, zonder concrete elementen aan te voeren die de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

5.4.5. Tenslotte waar verzoeker opwerpt dat de voorgehouden inhoud van de klachtenbrief, zoals beschreven in de bestreden beslissing, niet overeenkomt met wat er werkelijk in geschreven staat en dat het administratief dossier geen vertaling bevat van het document, sluit de Raad zich aan bij hetgeen de commissaris-generaal heeft uiteengezet in zijn nota met opmerkingen:

"Verweerder antwoordt ter zake vooreerst dat de door verzoeker neergelegde klachtenbrief wel degelijk werd vertaald en deze vertaling werd opgenomen in zijn administratief dossier (zie groene map, stuk 3). Na kennisname van de door verzoeker bijgebrachte vertaling van de klachtenbrief in het verzoekschrift, waarvan de correctheid niet wordt betwist, dringt zich de vaststelling op dat de inhoud van de klachtenbrief niet volledig kon worden vertaald door verweerder omwille van de onleesbaarheid van bepaalde zinnen. Echter,

kan het gegeven dat de door verweerder voorgestelde inhoud van de klachtenbrief niet volledig overeenstemt met de werkelijke vertaling ervan, geen afbreuk doen aan het geheel van de overige vaststellingen die afdoende werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande elementen. Het gewicht dat bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bovendien benadrukt verweerder dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is.”

5.4.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

5.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker zijn persoonlijke problemen van afpersing door de paramilitaire groepering niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie aangaande de humanitaire situatie in Colombia moet in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van verzoeker kan worden verwacht dat hij deze elementen op zijn persoonlijk geval kan toepassen, quod non in casu.

5.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022, UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023 en CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025, wordt in de aanvullende nota van 9 mei 2025 van de commissaris-generaal het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC

een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voorsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geviseerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen landeninformatie bij die hierover anders doet besluiten. De in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie dateert van voor de geciteerde bronnen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en is bijgevolg niet van aard om deze analyse om te buigen.

Gelet op verzoekers verklaringen over zijn herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Chocó, waar verzoeker sinds zijn 19 jaar tot een maand voor zijn vertrek uit Colombia zou hebben verbleven, worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Chocó een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Verzoeker, die tot een maand voor zijn vertrek, in het dorp El Carmen de Atrato in het departement Chocó verbleef, toont evenmin aan dat hij specifiek zou worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Er kan ook niet worden ingezien dat een verzoeker duidt ook niet hoe zijn verblijf in Europa voor hem het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld vergroot.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS